

սուն, չորս հարիւր հայ ուխտաւորներ Երուսաղէմէն Յորդանան կ'իջնէին: Ասոնք Երիքովի ճանապարհին վրայ, 8-10 քիլոմէր հասնելով դէպի աջ, գտան այն ուղին որ կը տանէր Սահէլ, և որ այն թուակա- նին Յորդանան երթալու ամենէն բանուկ ճանապարհն էր: Հայերը կը փափաքէին, ինչպէս կը կարծուի, տեսնել իրենց հայրենակիցը: «Եւթիմիոս տեսնելով անոնց գալուստը՝ իր մօտ կանչեց մատակարարը եւ ըսաւ անոր. այս մարդոց համար ուտելիք պատրաս- տեցէք: Մատակարարը պատասխանեց անոր. ով հայր, հազիւ տասն անձեր կշտացնելու չափ հաց կը գտնուի, այսչափ բազմութեան ի՞նչպէս կրնամ հաց հայթայ- թել: Եւթիմիոս մարդարէական հոգւով լեցուած՝ ը- սաւ անոր. գնա՛, ինչպէս քեզ հրամայեցի, վասն զի Ս. Հոգին ըսած է, պիտի ուտեն և պիտի կշտանան: Մատակարարը գնաց այն ամբարանոցը ուր քանի մը հացեր կը գտնուէին: Դուռը չի կրցաւ բանալ ան, աստղածային օրհնութիւնն ամբարանոցը լեցուցած էր մինչև վերը: Շատ մը վանականներու օգնութեամբ զօրս իր մօտ հրաւիրած էր, բացաւ ամբարանոցին դուռը և հացերը անկէ դուրս թափեցան: Միեւնոյն օրհնութիւնը տարածուած էր նաև գինիին եւ իւղին վրայ: Հայ ուխտաւորները կերան և կշտացան և ե- րեք ամսուայ չափ անկարելի եղաւ ամբարանոցին դուռը իր տեղը դնել: Մատակարարը պատահածին վրայ զարմացած՝ գնաց ոտքը իյնալու Եւթիմիոսի և իր գործած սխալին համար ներողութիւն խնդրել: Սուրբը վեր առաւ զանիկա և ըսաւ. որդեակ իմ, ա- նիկա որ օրհնութեանց մէջ կը ցանէ՝ նմանապէս պիտի հնձէ օրհնութեանց մէջ: Չմոռնանք ասպնջականու- թիւնը, վասնզի անոր միջոցաւ, ինչպէս կ'ըսէ Առա-